

звѣръ, и, като загреба прѣстъ въ двѣтъ си шепи, посипа съ нея главата си. Въ това врѣме пламъкътъ се издигнѣ, обхванѣ гърдитѣ и лицето на Главка, расплете чемшировия вѣиецъ на главата му и захванѣ лентитѣ на върха на стѣлба, който цѣлъ засвѣти съ огромна, искреста свѣтина.

Но слѣдъ минута Хилонъ станѣ съ измѣнено лице и на приближенитѣ на августа се стори, че виждатъ другъ човѣкъ. Очитѣ му свѣтъхъ съ необикновена свѣтина, на сбръчканото му чело се видѣше вѣсторгъ: минута прѣди това безсилниятъ грѣкъ сега приличаше на жрецъ, когото е посѣтило божеството и който иска да открие правдата, до сега никому неизвѣстна.

— Що му станѣ? той е полудѣлъ, — чухъ се нѣколко гласове.

А той се обърнѣ къмъ тѣлпата и, като вдигнѣ нагорѣ дѣсната си рѣка, почнѣ да вика толкова силно, щото да може да го чуѣтъ не само приближенитѣ на цезаря, но и далеко стоящитѣ отъ тѣлпата:

— Римскій народе! Въ моята смъртъ се кълнѣ, че гинѣтъ невиннитѣ, а подпалвачътъ ето кой е! — И той посочи съ прѣстъ Нерона.

Настанѣ дълбока тишина Царедворцитѣ окамѣнѣхъ. Хилонъ все стоеше съ протегнатъ, треперяща рѣка и прѣстъ, сочещъ къмъ цезаря. И веднага станѣ бъркотия. Народътъ, като вѣлна, гонена отъ вѣтъра, хвирли се къмъ стареца, като искаше да го разгледа по-добрѣ.

Тукъ-тамъ се раздадохъ викове: „Горко ни!“ Въ тѣлпата се чухъ подсвирквания и викове: „Агенобарбъ! Майкоубиецъ! Подпалвачъ!“ Безредието растѣше всѣка минута. Вакханкитѣ, съ викове и писъци, се затърчахъ къмъ колесницитѣ. Веднага нѣколко изгорѣли стѣлба паднахъ, като прѣснахъ наоколо искри и уголѣмихъ бъркотията. Слѣпата, плътна вѣлна на народа хванѣ Хилона и го отнесе въ гѣсталака на градината.

Малко по-малко и другитѣ стѣлбове захванѣхъ да изгарятъ, като пѣлнѣхъ алеитѣ съ искри, съ димъ, съ меризма отъ горящи дърва и човѣшко мѣсо. Всичкитѣ факели угаснахъ. Въ градинитѣ станѣ тъмно. Народътъ, растревоженъ, мраченъ се трупаше при вратитѣ. Извѣстието за това, което се случи, минаваше изъ уста въ уста, измѣнено и прѣувеличено. Едни говорѣхъ, че на цезаря е припаднѣло, други утвърждавахъ, че той самъ се призналъ, че е подпалилъ Римъ, трети — че сѣ го отнесли като мъртавъ на колесницата. Тукъ-тамъ се чухъ съчувствени за христианитѣ гласове: „Тѣ не сѣ запалили Римъ, тогава защо толкова крѣвъ,